

Мила

Наталя Павлик

УВАГА! Цей текст містить еротичний зміст. 18+

Вона сиділа, міцно стиснувши зуби і обхопивши коліна руками. Боже, скільки ночей вона просиджувала так, мало не божеволіючи від всеохоплюючого бажання! Вона знала, що засне лише в двох випадках: або задоволена і щаслива, або вкрай втомлена.

Скочила і почала ходити по кімнаті. Квартиру купила вже досить давно, все-таки спромоглася здійснити свою давнішню, виношену ще за юності мрію. Яка вона була тоді щаслива, адже думала, що тепер налагодиться і її особисте "сімейне" життя.

Її знову охопила безсила лють і вона гарцювала квартирою, як кінь у загоні.

Її подруга, Нет, зараз, певне, спала на великому, можна сказати, величезному ліжку зі своїм красунчиком чоловіком-слонопотамом. Бр-р-р... їй аж тіпало, коли вона уявляла, як він торкається до неї, починає пихтіти, намагаючись запхати свій гидкий червоний член у неї. Адже вона така ніжна, така чутлива і вкрай збудлива... коли торкаєшся їй, відчуваєш оксамитову шкіру, таку божественно солодку... і коли вона обіймає... коли її груди високо здіймаються від збудження, випускаючи такий коханий голос, — це є найбільшою нагородою за ночі, проведені у такому безсилому збудженні.

Вона говорила, що інакше не може, що це єдиний шлях, що тільки так повинно бути, зсилалася на матір, але Мила мало в те вірила. Мила — так називала її Нет.

— Ти моя Мила Славочка, — казала вона.

....Спочатку це все було нестерпно, просто неможливо. В душі була сама лють, презирство і навіть огида. Вона не розмовляла з Нет дуже довго, не бачилася з нею, але більше терпіти не могла, тому одного разу, коли вони знову зустрілися, милині очі світилися тим же вогнем, що й до "сварки", що й тепер.

В той же вечір Нет зайшла до неї додому вперше, подивилась квартиру і поздоровила з новосіллям, подарувавши в ту ніч себе.

Мила просто не могла терпіти думки про те, що Нет не належить їй. Часто вона не могла повірити словам Нет про кохання. Ну як можна кохати одну її, Милу, а жити з цим жирним виродком і спати з ним щочасі?!!

Так, вони вже давно були подругами, ще з юності. Пережили разом все-все, всі радості і всі печалі, це їх ще більше зблизило і зробило одним-єдиним цілим...

Вони були вже немолоді. Кілька років тому вони склалися і купили разом нову квартиру. За рік після цього Нет вийшла заміж. Мила не могла нічого зрозуміти ще дуже довго, бо нічого не знала. Вона готувала квартиру для своєї сім'ї. Яка мала складатися з двох: неї самої і Нет, але тепер вона мусить жити тут одна. Квартира була вже майже готова, коли від Нет прийшла звістка, що вона одружується. Це забезпечило Милі стопроцентну депресію на всі 12 місяців.

Нет писала, писала, телефонувала, приїздила, намагалася пояснити щось — що саме Мила вже не могла дібрати. Для неї все перестало існувати. Якби не брат, певне,

вона б забула, що й досі живе.

Тепер, коли в них з Нет більш чи менш усталилися стосунки, все стало відносно спокійним. Але на неї все ще накочувалися хвилі огиди і вона не могла торкатися Нет, знаючи, що так само торкався до неї той кабанюра.

— Кинь його, — говорила щоразу Мила.-Вибирай, з ким ти.

— Чуєш, що говорю?! — Знову повторювала, вже зриваючись. — Чому ти завжди мовчиш? Кинь його, кинь!!!

Врешті це закінчувалось тим, що Нет пристрасно і ніжно зізнавалася їй у коханні, пригортаючи її до своїх повних грудей і обціловуючи.

— Кину, кину, — повторювала. — Мила, адже важливо, хто всередині, розумієш? Всередині тільки ти, чуєш, сонце?

Але невже їй було легше від того, що вона — всередині? Вона була гордою. Але було зовсім важко боротися із самотністю в душі та всім іншим. Адже вони кохалися більше 20 років.

Ось і тепер Мила сиділа одна в цих стінах, які готувала для них обох, і думала, думала, думала...

Вона, горда, раніше була впевнена, що у випадку зради, іншого варіанту, окрім одного, бути не може. Але тепер, після стількох років любові, цього почуття, у існування якого раніше не вірила, думка зовсім змінилася. Вона вже зрозуміла, що життя без Нет неможливе. Якби, правда, вона не повторювала постійно, що кохає, кохає по-справжньому і досі, а одруження — не менш вимушений і бридкий крок і для неї, то Мила вже б приклала максимум зусиль, аби показати свою байдужу незалежність.

Ця Нет завжди була складною і незрозумілою.

Але коли вона приходить, обіймає, цілує і просто говорить до МИли, то все відходить на дальній план, стає неважливим, бо існує лише одне: вони вдвох, і їхнє кохання. Лише одна ця мить. І хоч як не намагалась жити розумом, але почуття беруть своє.

І коли щось із рік тому Нет завагітніла, Мила була в розпачі. Ще одне підтвердження зради.

— Слухай, серце, — говорила-шепотіла вона Милі ночами, — адже ми так хотіли дитину, маленьку дівчинку, яку ми будемо любити. Ось ми її матимемо. Вона наша. Твоя і моя.

— Так, але ж не від цього жирного йолопа!

Нет ще дужче пригортала і цілувала Милу. А що ж вона могла вдіяти проти таких аргументів нещасна Мила?

Раз після ще одного скандалу, шквалу і т.д. Нет у пориві злості сказала:

— Ця дитина не його.

Мила зупинилася і спитала, чия.

— Памятаєш Макса?

Мила відчула, як її очі червоніють і груди наливаються злістю, образою, огидою,

ревнощами і прикрою люттю.

— Ми з ним коханці, — продовжувала Нет. — І вже давно. Якось зустрілися і невдовзі переспали. Ти ж знаєш, мені потрібно багато задоволення, і ви вдвох мені його давали.

Чудовий у ліжку, він завжди повторював, що дуже довго страждав, що тоді все так вийшло.

Мила іноді думала, невже вона така дурна, що все це терпить. І не могла дати відповіді.

Раптом відчинилися двері і щось важке гупнуло на підлогу. У Нет був власний ключ. Але Мила сиділа і далі. Тепер вона була у тому стані, що здатна була викинути Нет на сходи, відібрати ключ і сказати останнє "прощай".

— Привіт.

— Привіт...

Нет пішла до вонної. Найчастіше вона приходила так само пізно вночі і йшла до ванної, а тоді відразу — в ліжку.

Щось Нет теж була не в гуморі, бо у ванній щось бахнуло і чути було "факи". Далі зашуміла вода, і досить швидко Нет вийшла. Мила сиділа на ліжку, так само обхопивши коліна руками і дивлячись прямо поред себе.

— Гей, ти так і сидітимеш?

Жодної реакції.

Нет глянула на кімнату, на Милу і неначе помякшала. Сіла поруч, обхопила за плечі. Поцілувала у голову, прихилилась і так вони сиділи, мовчали.

Потім Нет тихо промовила:

— Я пішла від нього.